

[Elsa-Mereta Ross.]

hr. K. Helveg Petersen har citeret fra efterskriften til den såkaldte Seidenfadenrapport, men faktisk for alle forslagene, og at man også prøver at gå et skridt videre med hensyn til, hvor og hvorledes en mere omfattende dansk sikkerhedspolitisk forskning med information om resultaterne til politikere og befolkning bedst kan organiseres. Måske skal der uden for udenrigsministeriet dannes et organ, der rummer såvel forskere som folk fra administrationen, og som iværksætter, rådgiver og koordinerer forskningen. Dette råd kunne lade samfundsvidenskabelige forskere gå i gang med sikkerhedspolitiske studier, uddele legater for embedsmænd og journalister til i udlandet at sætte sig ind i emner af betydning for dansk udenrigspolitik eller finansiere deres deltagelse i de internationale seminarer om sikkerhedspolitik, som med stadig kortere mellemrum afholdes i både USA, Vest- og Østeuropa. Hovedformålet må være at skaffe så megen indsigt i og information om forhold, der har betydning for vor sikkerhedspolitiske stillingtagen, ikke bare til brug for de ledende myndigheder, men også med henblik på en større forståelse og baggrundsviden hos befolkningen.

Ordføreren for forslagsstillerne (K. Helveg Petersen): Det er jo fremgået af talerne, at der er nogle dele af forslaget, man kan give tilslutning til. Her har man først og fremmest været inde på fortsættelsen af Seidenfadenudvalgets arbejde, og jeg har i den forbindelse bemærket, at der er en almindelig positiv indstilling over for en styrkelse af danske forskningsmuligheder.

Jeg skal knytte nogle bemærkninger til enkelte af de betragtninger, der er fremført, og så tager jeg naturligvis først og fremmest de kritiske bemærkninger op.

Hr. Alsing Andersen satte spørgsmålstegn ved, om det nu var rigtigt, at Danmark var et land, der ikke kunne mistænkes. Naturligvis kan Danmark mistænkes, det kan jo alle komme ud for. Men det generelle indtryk er vel nok — det er da et indtryk, jeg har dannet mig, når jeg har talt med folk rundt om i verden om dette problem — at der vil være almindelig sympati og forståelse for, at Danmark tager et sådant initia-

tiv. I hvert fald hører Danmark ikke til gruppen af supermagter. Vi vil alene af den grund kunne regne med en vis god vilje med hensyn til mulige initiativer. Det er i hvert fald den opfattelse, jeg har dannet mig, at det ville blive hilst med tilfredshed ud fra den grundbetragtning, at vi stod nogenlunde rent i de sammenhænge, der her er relevante.

Man kan vanskeligt tænke sig en regionalgruppe sætte et institut i gang, som ikke ville komme under mistanke. Hvordan ville det gå med det nordiske, hvis man skulle føre den tankegang videre, som hr. Alsing Andersen var inde på? Ville man så ikke med lige så god grund kunne anvende den samme kritiske holdning over for et nordisk samarbejde?

Hr. Lowzow talte om, at der var en meget mådeholden sympati inden for hans gruppe for forslaget, og indtil videre måtte han principielt stille sig køligt. Men han åbnede dog for, at der kunne komme sådanne oplysninger, at han kunne ændre sin holdning.

Hr. Arne Christiansen var mere kølig og talte om det idealistiske. Ja men det er også realistisk, det, der her er tale om. Det er ikke realistisk at forestille sig, at udviklingen kan fortsætte, som den nu er i gang. Der er jo ingen styring på verdensudviklingen. Jeg gør mig ikke den forestilling, at vi kan styre den. Det forslag om det internationale råd, der er stillet, tilsigter at gøre det muligt at tilvejebringe flere oplysninger for verdensoffentligheden, på grundlag af hvilke man kan styre. Her er en opgave, der kan løses, uanset om der er tale om en stor eller en lille nation; for de midler, der skal tilvejebringes, når vi sammenholder dem med de midler, der bruges til forsvarsudgifter, tæller jo slet ikke.

Det er — lad mig sige det med det samme — begrundelsen for, at den ene procent blev bragt ind i billedet. Læg ikke mere i det. Men læg også det i det, at det har været for at vise, hvor lidt der egentlig skal til set i forhold til vort militærapparat. De, der taler om det realistiske, ofrer ikke nogen opmærksomhed på, at det måske slet ikke er så realistisk at forestille sig, at det militære apparat kan udrette så forfærdelig meget. Det er, ligesom det realistiske vejer i den